

beneficiorum ex in exhausto gratiæ fonte haurit *fides*, eo plus, quod in officiis præstet, habet *fidelitas*. Et quo fidelitas est major ac constantior, eo charismatum uberiorum capaciorem reddit animam: siquidem non nisi habenti cum emphasi, h. e. possessa fideliter collocanti, datur, ut abundet. Matth. XIII, 12. Qua ratione *fidei* depositum ita retinetur in bona conscientia, ut augeatur, ex aucto autem *fidelitatis* praxis subinde perfectius efflorescat.

PROPOSITIO SEXTA

De æquilibrii usu in medela ac fuga extremorum.

Fides cum fidelitate in justa proportione posita obstat duobus renovationis extremis; fides auxiliati & studio sanctimoniae Pelagiano; fidelitas pravæ securitati.

ILLUSTRATIO

I. Duobus istis extremis nihil in praxi christianismi est communius. Quo enim aliquis est fidelior, & quo majori salutis suæ cura tangitur, sed sine justo & sufficienti Evangelii respectu, eo magis solet angi corruptionis, miseriæ & paupertatis suæ spiritualis sensu. Quo autem magis sine admissione Evangelii angitur, eo minus proficit, in vanum laborans, naturæ potius quam gratiæ viribus. Huc accedit, quod non distinguatur indignitas ab austavonit ab austavonit pro-